

— Ти ни избавяшъ живота, но ще изгубишъ твоя. Ако Германцитѣ те уловѣтъ, ще те убиѣтъ. Ела съ насъ! Дѣтето посочилъ съ прѣстѣтъ си една бѣдна колибка и казало:

— Не, тамъ е старата ми майка; не мож да ѝ оставѣмъ. Оставѣте ме тукъ и си вървѣте!

Не се изминжло единъ часъ отъ като войниците прѣминжли рѣката и Германцитѣ дошли до нейния брѣгъ. Тѣ се много зачудили, когато забѣлѣжили, че французкитѣ войници сж оттаткъ рѣката и вѣнъ отъ всѣка опасностъ. Тогавъ началника на Германцитѣ видѣлъ малкото овчарче. Съ единъ строгъ гласъ той му извикалъ да се приближи.

— Нѣколко французски войници прѣминжхъ рѣката, ти трѣбва да си ги видѣлъ?

— Да, отговорило дѣтето.

— Покажи ни мѣстото гдѣто тѣ прѣминжхъ!

Дѣтето нищо не отговорило.

— Слушай, казалъ сърдито офицера, ако не кажешъ азъ ще те застрѣлямъ.

Малкото овчарче си повдигнжло главата и пакъ не отговорило нищо.

— Ти си, който имъ показва мѣстото . . . извикалъ той още по разсърдено.

Този пѣтъ дѣтето отговорило съ спокоенъ гласъ:

— Да, азъ ги прѣведохъ.

Офицера извадилъ револвера си и като го насочилъ срѣщу гърдитѣ му, извикалъ:

— Заведи ме на това мѣсто или ще умрѣмъ!

— Не мож, отговорило дѣтето, не мож да прѣдамъ отечеството си.

— Върви или стрѣлямъ! . . .

Но безъ да направи нито една крачка, храброто дѣте изнигнжло вѣхтата си кожена шапка и съ гола глава и затворени очи, извикало:

— Да живѣе Франция! Да живѣе Франция!

Въ това врѣме се чуло единъ гърмежъ и дѣтето паднжло мъртво.